RADIKALT RØRE

Det Bløde Rum er en gratis støttegruppe for personer der har været udsat for seksuelle overgreb, uanset køn, alder, etnicitet, abilitet osv. Pårørende er også velkomne. Gruppen søger, igennem deres ugentlige møder, at hjælpe hinanden i healingsprocessen, at netværke og vidensdele, på måder som ofte falder udenfor normen. Det Bløde Rum holder deres møder hver mandag kl. 18 i Bumzenkollektivet i Baldersgade. Læs mere på www.detbloederum.com, og tjek Dukop.dk

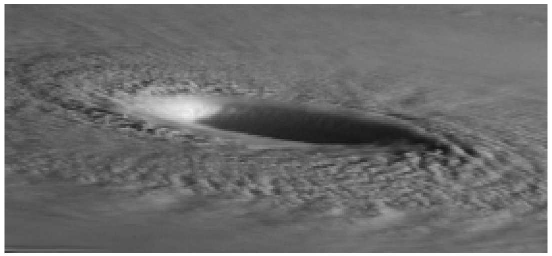
Orkanen meddeler...

...At der sammen med nærværende nummer også snart foreligger en engelsk udgivelse med oversatte artikler mv. Det vil selvfølgelig være at finde de samme steder, hvor bladet normalt kan findes. Den skal bare lige være klar, jo.

Til information har vi på redaktionen besluttet os at holde en (velfortjent?) pause, men vi vender stærkt tilbage til september.

God sommer til alle,
bliv ved med at holde kampgejsten antændt. ◆

orkan

Støt Orkanen

Bliv støtteabonnent og få Orkanen i din postkasse ved hver udgivelse.
200 kr. for 6 numre + pjecer, o.a.
Orkanen uddeles gratis, og sendes gratis til flere steder i landet. Ved at blive støtteabonnent hjælper du os med at sprede bladet og trykke større oplag.
Skriv og hør mere:
orkanen1@riseup.net

Her kan du få Orkanen

- AFUK (Kbh SV)
- AMOK (Aarhus)
- Bogcaféen Halmtorvet (Kbh V)
- Bumzen (Kbh N)
- Cykeltutten (Svendborg)
- Det Frie Gymnasium (Kbh N)
- Demos (Kbh N)
- Folkets Hus (Kbh N)
- Internationalt forum (Kbh N)
- Kraftwerket (Valby)
- Paramount DIY (Roskilde)
- Ungdomshuset (Kbh NV)

- Ser du at et af disse steder ikke har flere blade, så send en mail, så kommer der en ny bunke.
- Bor du uden for København kan du få bladet tilsendt med posten. Tag kontakt.
- Vi søger distributører! Har du lyst til at sprede bladet, så tag kontakt:

orkanen1@riseup.net

Bidrag til Orkanen / Contribute to Orkanen

Vi modtager: Artikler (ca. 5000 anslag), læserbreve (ca. 2500 anslag), billeder, tegninger, digte o.a. Send per e-mail. Vi accepterer tekster på dansk, svensk og engelsk.
Næste nummer: 2. september
Deadline: 26. august
Kontakt: orkanen1@riseup.net
Oplag: 125
Tidl. numre og PGP: orkanen.noblogs.org

We receive: Articles (about 5000 keystrokes), letters (about 2500 keystrokes), images, poems, etc. Send by e-mail. We accept texts in Danish, Swedish and English.
Next issue: September 2nd
Deadline: August 26th
Contact: orkanen1@riseup.net
Circulation: 125
Back issues and PGP: orkanen.noblogs.org

PGP fingerprint:
7BD2 D88D 1BFE EC46 F710 2D8A 7E35 CFAC 0955 B651

Orkanen

1. maj 2019
Nr. 3, 3. årgang
Anarkistisk blad

København | Udkommer i begyndelsen af hveranden måned | Gratis

Glashuset

Hvide nørrebrogensere, og senere ligeså hvide klumper af den resterende københavnermasse, blev trukket godt og grundigt gennem antiracismemøllen for godt to uger siden. Efter at have manifesteret sig gennem Danmark med racistiske budskaber og et kammeratligt panserfølge, så tog Rasmus Paludan turen til Nørrebro, nærmere betegnet Blågårds Plads, der var et alternativ til Mjølnerparken, hvor han oprindeligt havde planlagt at afholde sin hadmanifestation. Kort tid efter var området omkring pladsen i brand med sten og kanonslag flyvende gennem luften.

Det kom angiveligt bag på politiet at hadet blev rettet mod dem, så snart Paludan var blevet bugseret i sikkerhed, men det skal man ikke lægge noget i. Politiet vidste udmærket godt at det var en eskalering at afholde en hadprædiken midt på Blågårds Plads, og Paludan klappede i sine danskerhænder. Selvfølgelig vil staten, qua politiet, gerne konfrontere de unge ikke-hvide i Nørrebros gader. Skab en fjende, bekæmp den fjende, og fremstå som en helt.

Ovenpå disse uroligheder kan man spørge sig selv: Hvorledes anstiller Nørrebros mest fremtrædende magtfaktor, den nørrebro'ske middelklasse, sig i alt det her?

Altså, der er ingen tvivl om de kan se den generelle racisme i samfundet, også på Nørrebro, og også uden at Rasmus Paludan gennem sine såkaldte demonstrationer blander sig i debatten og tydeliggør situationens alvor. Derfor er der også en forståelse for at racialiserede individer gør oprør mod det racistiske system, og mod politiet som er de første i linjen til at beskytte dette system med vold.

Fortsættes på s. 2

...Fortsat fra forsiden

At en stor del af middelklassen også selv fodrer racismen i vidt omfang, i og med at de helliger sig det »demokratiske« og økonomiske diktatur, hvor racialiserede mennesker systematisk holdes udenfor, det ser de nok ikke så meget, og er i så fald ikke tilbøjelige til at indrømme det.

> » Racisme kan selvfølgelig ikke antages at være den eneste årsag til at gøre oprør mod herskerne; heller ikke for racialiserede individers vedkommende.

Derudover er der, karakteristisk for middelklassen generelt, en meget omsiggribende og bevidst apati, som ikke er til at tage fejl af. Så længe det går godt (med økonomien, som er garant for et trygt, stabilt, socialt og kulturelt overlegent borgerliv), så rører de sig stort set ikke ud af flækken. Det er netop også denne bevidste apati, som er med til at skabe illusionen om, at den Nørrebro'ske middelklasse da ikke bidrager til racismen, og derfor heller ikke bidrog til den uro som fandt en sprække i den konstruerede og undertrykkende, sociale fred: De foretager sig jo intet overhovedet! Men jo, det gør de, og det ved de også godt, inderst inde; Apati er også agens.

Racisme kan selvfølgelig ikke antages at være den eneste årsag til at gøre oprør mod herskerne; heller ikke for racialiserede individers vedkommende. Autoritetshad som følge af illegalisme, kultur, ideologi, religion osv. kan være mindst ligeså stærke incitamenter for at gå amok. I tilfældet med Nørrebro, som spredte sig til andre dele af København, så tyder meget på det, som mange taler om: At der hersker en betydelig grad af institutionel og eksplicit racisme i det danske samfund, som synes at være kommet for at blive, som udelukkende synes at blive værre, og som fremkaldte en stor gruppe racialiserede individers had, afmagt og armering.

af de såkaldte *blacklists*.

Sortlistet blev de arbejdere, der forsøgte at organisere sig, hvilket gjorde det noget nær umuligt at finde arbejde. Dette var selvfølgelig småting i forhold til strejkebrydere, drevet af vold og afstumpethed, og til skræk og rædsel for arbejderne der i forvejen kæmpede for dagen og vejen, og som stod udenfor voldsmonopolets fællesskab.

Demonstrationen den 1. maj i 1886 skulle blive startskuddet til en international kamp for forbedrede vilkår for arbejdere (i Europa og USA). Fra 10 timer og ned til otte blev "arbejderbevægelsen" ved med at kæmpe for forbedrede arbejderforhold, skønt denne kamp i 1870erne og 1880erne også var plaget af dyb uenighed omkring midlerne (f.eks. spørgsmålet om strejke!) i de store faglige forbund i USA. På omkring samme tid trådte den anarkistiske organisering ind på den faglige kampscene. Socialrevolutionære klubber sprang op i flere storbyer, og specielt i Chicago stod anarkisterne stærkt. Kampmidlerne hos disse anarkister spændte fra handlingspropaganda til anarkosyndikalisme. Én af disse fælles fodslag på den anarkistiske kampscene var, at den politiske kamp indenfor de etablerede rammer var virkningsløst.

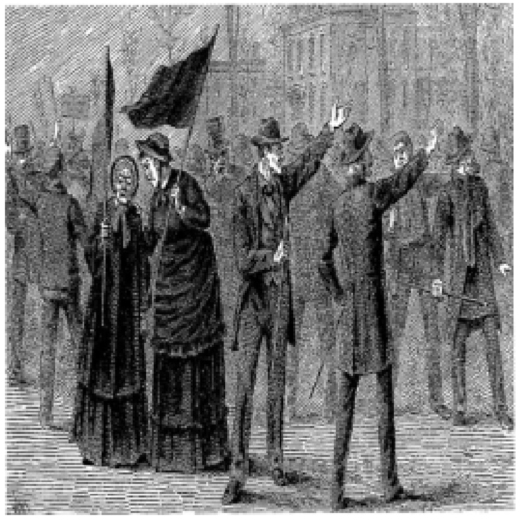
Ligesom den er det i dag.

Der er 129 år imellem dengang og nu, men ikke desto mindre er kampen mod undertrykkelse for altid aktuel: for 129 år siden, i dag, og om 129, hvis det er nødvendigt. Hvor mange skal indespærres, tæves, myrdes, før friheden er nået i denne del af verden, og – endnu mere presserende – i resten af verden? Vi skal ikke narre os selv og hinanden til at tro, at magthaverne retmæssigt kan sidde lårene af hinanden og aftale indbyrdes, hvordan de skal forbedre tilværelsen for de mennesker, hvis undertrykkelse de spekulerer i og profiterer på. Stregen i sandet må graves så dybt, at ikke kun åbenlyse pestilenser såsom fascister af enhver art, men også såkaldte repræsentative politikere, falske demokrater, og pladderhumanister, ikke kan undgå at se den forskel der er mellem ret og uret; mellem frihed og ufrihed; mellem det fælles bedste og tyranni.

Kampen for frihed er ikke blevet lettere som årene er gået. Vi står i dag overfor en voldsom udbredt højredrejning af et stort antal stater i Europa og USA. Staterne er ikke blevet mindre magtfulde, tværtimod, og kapitalismens jerngreb strammer så hårdt om kloden at den snart eksploderer i et væld af nedbrudte økosystemer.

1. maj er rigtig nok et samlingspunkt, hvor solidaritet udvises, hvor sammenhold mærkes helt tæt på; hvor begrebet 'kampdag' i sandhed synes at blive virkeliggjort med demonstrationer og taler. Men hver eneste dag er en kampdag – stor som lille. Det er nu, i hvert et nu, at vi skal handle på den den uretfærdighed vi ser, føler og oplever. Vi skal indse, at det er op til os, at ændre den verden vi lever i – ikke politikerne, ikke den grønne kapitalisme. Hverdagens kamp betyder ikke nødvendigvis demonstrationer, barrikader, strejker, selvforsvar osv., men i høj grad et varigt fokus på dagligdagens udfoldelser, udfordringer og muligheder, som noget socialt, i individets ånd.

Husk hverdagen på majdagen, denne 1. maj.

Denne tekst er oprindeligt fra 2017. Den blev udgivet ifm. 1. maj, og udgives nu atter, med visse modifikationer.

1. maj er manifestationen af et projekt, 1. maj er billedet på en vilje til at **sige fra**, et ønske om at afstå alle former for undertrykkelse, tvang og systemisk uret; 1. maj er afspejlingen af en higen efter en **alternativ tilværelse**. Så – 1. maj er et **solidarisk** samlingspunkt – for friheden, for ligheden, for retfærdigheden. Men 1. maj som symbol, er mere end et ordenes harmfulde vrede, mere end et fælles udtrykt ønske om et tilfredsstillende liv, og mere end billedsprog og generaliseringer. 1. maj er symbolet på et opgør med – en frigørelsesproces fra – både personlige og samfundsmæssige tanker, handlinger, moraler, der hele tiden er med til at skabe og genskabe ødelæggende persontilbøjeligheder såsom afmagt, kynisme, skam og splittelse.

Der hersker en afmagt.

En afmagt, der uden tvivl forstærkes af den trykbølge af systemer, voldsmonopoler, forvaltningsvanvid, den indespærrende sociale og miljømæssige arv, såkaldte indlejrede tilbøjeligheder for både tanke og handling (passivitet er også en handling!) osv. Men på afgørende vis også en afmagt, der ligger latent i hver enkelt af os, og truer med at bryde frem.

Afmagt er blot én af mange barrierer, der hæmmer friheden. En anden barriere kan være kynisme, der skal bære dig gennem livet – fra dagligdag til verdensopfattelse – uden at du rives i stykker. Skam er muligvis den følelse der påviser, at kynismen er som et plaster, der ikke heler såret, men som kan virke beskyttende. Splittelsen mennesker imellem er ganske givet et af de slutresultater, der meget vel vil bidrage til yderligere afmagt osv.

Afmagten – hvor end den stammer fra, og hvad den præcist gør ved os – er en begrænsning for vores udfoldelse, og en udspekuleret mulighed for et status quo, der på alle måder er katastrofalt utilstrækkeligt.

Et opgør med afmagt handler ikke om magtforskydning; det handler om **magtopløsning**. Det handler om **frihed**, men aldrig om frihed på foranledning af magt. Ens egen frihed på basis af andres undertrykkelse må aldrig være opfattelsen af frihed. Din frihed er aldrig vigtigere, end frihed for dem, du deler denne verden med.

Det er afgørende at vide, at **individuel handling** er virkelig, og at individuelt ansvar og konsekvenser ligeså eksisterer. Det mærker vi på os selv, ligesom vi genkender det hos andre.

En personlig og samfundsmæssig **frigørelsesproces**, er ikke noget der kan undervurderes i omfang og betydning. Det er en revolutionerende proces, og for mange er det **revolutionerende** i sig selv bare at studse over. Men indsigten i – og overvejelsen omkring – én selv, er sammen med den retfærdige og **oprørske handling**, det første skridt. Det er udgangspunktet. Det er konstruktionen. Det er støbeskeen.

Rejs dig op.

INDSIGT OG HANDLING ER STARTEN OG PROCESSEN.
DEN ABSOLUTTE, INDIVIDUELLE OG KOLLEKTIVE FRIHED, DET ER MÅLET.

I dag er det 129 kæmpende år siden, at 1. maj blev en officiel kampdag mod repression i forskellige udstrækninger. Allerede i sine spæde år var majdagens protesterende elementer en broget skare, bl.a. bestående af de socialrevolutionære anarkister. En af de helt store stridsspørgsmål på 1. maj, var arbejdstiden. For mere end 120 år siden blev der kæmpet en organiset kamp for en arbejdsdag på 10 timer. Særligt i USA blev denne kamp mødt med hård modstand fra herskerne, f.eks. i form

Orkanen

Kurs mod helvede

Den i nogens optik lidt overraskende konsekvens ved urolighederne i København har været en massiv tilstrømning af vælgererklæringer til Rasmus Paludans parti »Stram Kurs«. Så mange, at partiet i princippet er blevet opstillingsberettiget til Folketinget; erklæringerne skal verificeres først. Selvfølgelig er det forfærdeligt, at nogen mennesker på et tidspunkt i deres liv har truffet valget om at blive ubetingede racister, men det er positivt at disse mennesker i stigende grad vælger at stå ved disse holdninger og træde frem i lyset. Jo bedre vi kan identificere racisterne, så bedre kan vi konfrontere dem. Også selvom størstedelen af disse mennesker sikkert ikke selv mener, at de er eksplicitte racister. Ligesom størstedelen af voldtægtmænd ikke mener, at de har begået voldtægt.

Hvorfor er man (bl.a.) racist som Stram Kurs-sympatisør? Det er man fordi man ikke har et problem med organiseret religion og dens systemisk undertrykkende natur som sådan, men fordi man specifikt er imod Islam, hvilket i Danmarks tilfælde hovedsageligt holdes i live af brune mennesker. Det er man fordi den danske nation på aggressiv vis betyder mest, med alt hvad det indebærer: sprog, kultur, hvidhed. Det er man fordi man synes at ytringsfrihed gerne må bruges til at chikanere og nedværdige ikke-hvide mennesker, men ikke andre. Det er man fordi man går ind for vold som et værktøj til at opretholde stat, militær, lov, orden, og social ulighed, men ikke når det benyttes af racialiserede minoriteter, som reagerer mod deres egen undertrykkelse. Det er man fordi man synes at alle »ikke-vestlige« personer skal sendes ud af Danmark.

Fra et anarkistisk synspunkt dyrker *alle* verdens kulturer masser af fjendtlige og afskyelige produkter. Også den danske. Masser af undertrykkelse, masser af nationalisme, sexisme, homofobi osv. Det er i Danmark lykkes populistiske politiske og mediebaserede kræfter at gøre hele »udlændingespørgsmålet« til et spørgsmål om kulturforenelighed, hvor den danske kultur er det ultimative gode, og alle andre kulturer – særligt ikke-vestlige (læs: »mellemøstlige«) – er underlegne.

Her skal det pointeres, at disse populistiske kræfter også samler ammunition fra individer og organisationer, som i Islams navn fremsætter angreb mod frihed og lighed; Angreb som forøvrigt ikke burde være særligt problematiske for racistiske etnisk-danske kulturbærere, da frihed og lighed for denne befolkningsgruppe må siges at være et spørgsmål om nuance. Ud fra et anarkistisk synspunkt er en reaktion mod alle angreb på frihed og lighed selvfølgelig lige akutte, uanset hudfarven, religionen og det kulturelle tilhørsforhold, afsenderen er og har.

Der hersker en vis enighed om, at de nyligt gennemførte uroligheder i København var præcis, hvad Rasmus Paludan og hans ligesindede ønskede for Danmark. Racialiserede menneskers respons på illegitim forurettelse bliver tolket som et angreb på den overlegne og meget homogene kultur, som kendetegner det »rigtige« Danmark, hvilket per definition er utilstedeligt. Alt imens der i multikulturalismens navn hersker en vis forventning (og forhåbning!) om, at racistiske kritikere af urolighederne, og ophavspersonerne til Stram Kurs' nyligt modtagede vælgererklæringer stammer fra det segment af danskere, som enten er for usle eller stupide til at kunne handle anderledes.

» Der hersker en vis enighed om, at de nyligt gennemførte uroligheder i København var præcis, hvad Rasmus Paludan og hans ligesindede ønskede for Danmark.

Fortsættes på s. 4

...Fortsat fra s. 3

Rasmus Paludan og Stram Kurs står imidlertid på skuldrene af giganter, og det må ikke glemmes! Den generelle højreradikalisering af Danmark, med DF i spidsen, har klargjort danskerne til endnu mere fremmedhad, og danskerne har frygtsomt og nationalitetsbevidst ladet sig forføre. Det er helt grotesk at se, hvordan tingene har ændret sig, og det kan godt være, at DF står til at gå tilbage ved det forestående parlamentsvalg, men spørgsmålet om »dem og os« har aldrig været så aktuelt og ondsindet, som det er nu. Desuden har rigtig mange DF'ere ikke rigtigt noget problem med Rasmus Paludan, og de er ligeledes fjendtligt indstillet overfor de nævnte uroligheder. Racisme er for disse mennesker legitimt, for når man ikke er hvid, kulturel pølsedansker, så skal man kunne acceptere at blive hadet på. Punktum.

Det er dog umådeligt naivt at forestille sig et de facto apartheid uden oprørsk modsvar, og egentlig er det på sin vis overraskende, at der først kommer et raptus, som vi har set nu, med Rasmus Paludan i spidsen, når man tænker på hvordan racialiserede mennesker er blevet systematisk maltrakteret af de danske magthavere (med direkte støtte fra en hel del »almindelige danskere«) i årtier, og at det kun er blevet værre år for år.

» (...) når man ikke er hvid, kulturel pølsedansker, så skal man kunne acceptere at blive hadet på. Punktum.

Jo større destrukturalisering af racismen i samfundet, jo bedre, for der findes næsten ikke noget værre, end den racist du ikke kender. Præcis ligesom med alle dine andre fjender. Lad os få dem frem, lad os møde dem, og lad os ordne dem. I antiracismens navn, i frihedens navn, og i den sociale ligheds navn. ◆

Bikubbe

LÆSNING

»Staten lader individer tumle sig så frit som muligt, blot må de ikke mene noget alvorligt med det og glemme den. Mennesket må ikke ubekymret have samkvem med et andet menneske, ikke uden »opsyn og mellemkomst fra oven«. Jeg må ikke præstere alt, hvad jeg formår, men bare så meget som staten tillader, jeg må ikke realisere værdien af mine tanker, mit arbejde, i det hele taget noget af det, der er mit eget.«

Kilde: Max Stirner, Den eneste og hans ejendom, s. 232

»Det er fuldstændig meningsløst at gå uden om den varme grød: hvis en bestemt form for "ekstremistisk" anarkisme aldrig har frembragt revolutionen, som de mest realistiske af realister elsker at gentage, har "politisk" anarkisme altid ført til samarbejde med autoritære kræfter, en garanti for forræderi og nederlag. Det er derfor nødvendigt virkelig at opgive enhver model og studere vores potentiale, hvis vi ønsker at lykkes med det som altid har fejlet. Men okay, udfordring efter udfordring, hvorfor skulle dette ikke ske, for endelig at kunne give styrke til vores forhåbninger i stedet for at lade en politisk affære blive ved at vokse?«

Kilde: The unexpected. From center to periphery, s. 38

»Den systemiske og individuelle undertrykkelse af queer folk er forankret i kapitalismens vold. Vores undertrykkere bruger denne vold på de mest ubegribelige og ubarmhjertige måder. Deres handlinger er ment til at banke os til underkastelse. Hævnen er vores reaktion på den vold. Det er queer-måden at slå igen på dem som yder vold imod os. Det vil måske, måske ikke, anspore social forandring, men det spiller ingen rolle. Hævnen, som en motivation for frigørende handlinger, muliggør at vi kan overvinde den frygt deres vold har indpodet i os. Hævnen er en nægtelse af underkastelse.«

IV: »Når vi taler om queer, taler vi om kampen imod denne totalitet – imod normalitet. Med "queer" mener vi "social krig". Og når vi taler om at queer er i konflikt med alle former for dominans, så mener vi det.«

Kilde: Queer ultraviolence, Abridged BASH BACK! Anthology s. XI-XII

»Kvindens krav om retten til at stemme er i høj grad baseret på den opfattelse, at den kvinde skal have lige rettigheder i alle samfundets anliggender. Ingen ville kunne, måske, afslå det, hvis stemmeretten var en rettighed. Ak, for det menneskelige sinds ignorance, som kan se en rettighed i bedrageri. Eller er det ikke det mest brutale bedrageri for en gruppe af mennesker at lave love, som en anden gruppe er tvunget ved magt til at adlyde? Alligevel klamrer kvinder sig til den "gyldne mulighed" som har smedet så meget elendighed i verden, og frarøvet *man's* integritet og selvstændighed; et bedrageri, som grundigt har undergravet folket, og gjort dem til det absolutte bytte i hænderne på skrupelløse politikere.«

Kilde: Emma Goldman: Anarchism and other essays, s. 122

»Den menneskelige individualitet, ligesom de mest ubevægelige tings individualitet, er ligeledes ufattelige for videnskaben og så at sige ikke-eksisterende for den. Derfor må også de levende individualister forsvare og beskytte sig mod den, for ikke ligesom kaninen at blive ofret til en eller anden abstraktions nytte; ligeledes må de samtidig beskytte sig mod teologi, politik og jura, som alle ligeledes har del i videnskabens abstraherende karakter og besidder den uheldsvangre stræben at ofre individerne til fordel for den samme abstraktion; den betegnes bare med forskellige navne; teologien kalder den guddommelig sandhed, politikken det almene vel, juraen retfærdighed.«

Bakunin

Kilde: Kropotkin, Bakunin, Malatesta m.fl. Anarkismens antologi, s. 20

OPRØRSK

»Væbnet kamp er en metode, den er ikke hele kampen, den er et udpluk, et valg af område. Det bliver gjort på en bestemt måde, med visse objekter, men vi har, som anarkister, også andre metoder, som vi tilføjer på samme tid eller på andre tidspunker. Så vi må konstant finde ud af hvilken strategi der skal bruges mod fjenden på det givne tidspunkt. Vi laver ikke en politisk analyse, vi ønsker at destruere politik, men vi laver en social analyse ud fra niveauet af de udnyttede, med hvem vi vil være nødt til at udføre destruktionen.«

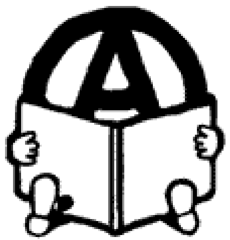
Kilde: Jean Weir, Tame words from a wild heart, s. 43

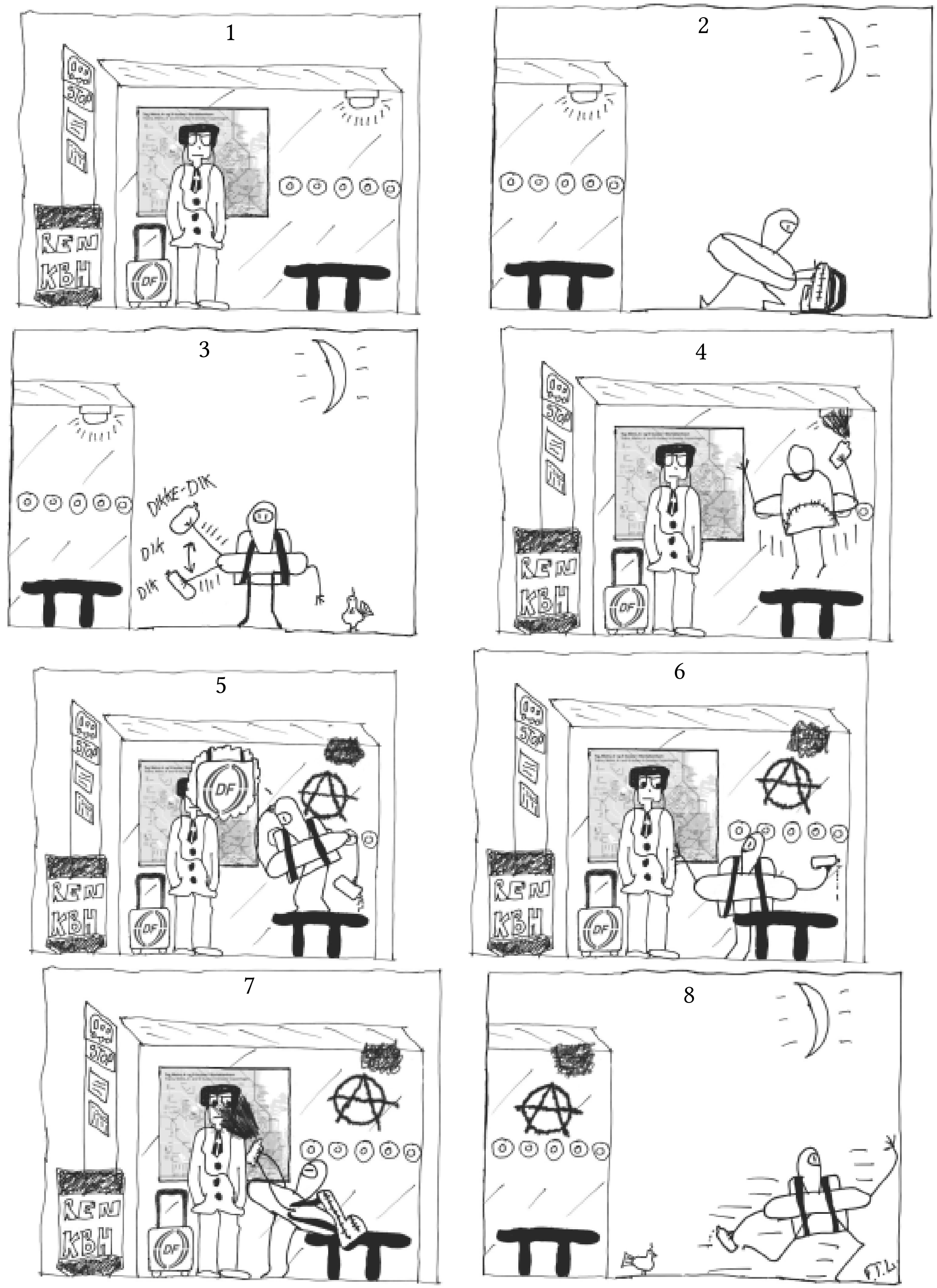
Og så vågnede jeg,
og tankefuldt lyttede jeg til de
fjerne ekko af min drøms musik,
og idet jeg huskede alt dette,
uvejrets rasen og brusen,
sopraner og tenorer,
og kærlighedens, sorgens og
dødens kunstløse klager,
sagde jeg til min tavse og
forundrede sjæl dér i
sovekammeret:
»Kom, thi jeg har fundet den
nøgle, jeg søgte så længe,
lad os nyskabte gå ud i dagen
og samstemme vort liv med
verdens, den virkelige verden,
vederkvæget af vor himmelske
drøm.«

Kilde: Walt Whitman, Digte (Du stormens vældige orkester), s. 16-17

»Lyset hæmmer det voldelige oprør, sådan som jeg ser det, og derfor må det vige. Vige for fjenden der er mine intentioner og mig. Lyset, det strukturelle af slagsen, som er mit fokus, opretholder samfundet, og er samtidigt en integreret del af samfundet. Det ene kan ikke leve uden det andet, og jeg kan leve uden begge.«

Kilde: Ukendt forfatter, Orkanen nr. 8, 2. årgang.

Hey! Hvide borgerlige hipstersvin - fuck af eller mærk vores vrede.

Vi er i krig! Og det er fucking på tide at indse det! Det borgerlige, skinnende hvide selskab indtager i stødt stigende grad Nørrebro, og vi skal for alvor til at beslutte, hvad fuck vi vil gøre ved det!

Der bliver investeret i boliger og forretninger derudaf, som alt sammen er med til at sikre boligselskaberne en dertilhørende huslejestigning på lejeområdet, som de nuværende beboere ikke kan betale. Når man så har fået presset de uønskede elementer ud af deres nu alt for dyre lejelejligheder, så kan boligerne omsider blive omdannet til fine, dyre andels- og ejerlejligheder. De ender så (overvejende) som forældrekøb til nogle unge liberale røvhuller, og nordsjællandske unge børnefamilier, som alle sammen synes at ideen om multikulturalisme og mangfoldighed på Nørrebro lyder skide smart og rimelig spændende – altså i teorien, for de skal fandeme ikke have alt det der uforståelige, uforudsigelige kaos i deres egen baggård når det kommer til stykket. Der skal fandeme være ro, regelmæssighed og renlighed!

Nørrebro er godt på vej til at blive Vesterbro part 2. Det kan man, foruden at vandre en tur rundt i de gamle gader på Nørrebro, få en ide om ved eksempelvis at læse inde på Brickshare.dk's salgsliderlige hjemmeside. Som de siger: "Nørrebro og Nordvest har i løbet af de seneste årtier udviklet sig til trendy og attraktive bydele. Boligpriserne på Nørrebro er eksempelvis steget med hele 72,87% på blot fem år.… Nørrebro byder på lidt af det hele – og giver Vesterbro kamp til stregen, som Københavns hotteste bydel." Og staten er glad, åh så skønt med alle disse unge mennesker, som har samme våde drømme om vækst og orden. Yes. Det er for nuværende en pissegod investering at købe lejlighed og åbne butik på Nørrebro, og de rige svin vælter ind over kommunegrænsen med alt deres borgerlige habengut.

Boguddrag: Skænderiet

Fiktion. Orkanen vil gerne introducere et uddrag fra en bog, som endnu ikke er udgivet, og som nok heller aldrig bliver det. *Hvis* den gør, så kommer her i hvert fald den allerførste smagsprøve. Forfatteren har i øvrigt givet samtykke til denne udgivelse.

Han sukkede. Det faderlige suk.
- "Du ved godt, at vi ikke alle er fjender, ik'?"
Jeg nåede dårligt at stoppe op, før jeg i eskalerende forbitrelse drejede omkring, og med faste skridt gik henimod ham. Jeg bed på.
- "Selv hvis det i sandhed forholdt sig på den måde, og det er i øvrigt forbandet impossible, så siger du stadigvæk at de fleste af jer er fjender, oui?" Den fucking spade, mand. Står dér. Han åbnede kæften, og med løsnede stemmebånd så hans stemme var som et plektor, der gabende langsomt gled op af den dybe E-streng, svarede han på mit semi-barnlige retoriske spørgsmål.
- "Nej, det gør jeg ikke, og..."
Hans respons betød intet, og det var forudbestemt. Deraf det retoriske spørgsmål. Barnligheden, derimod, var en smutter.
- "Om du ikke gør, come on, det gør du. Og fordi de fleste af jer netop er fjender, så æder I dem, der angiveligt har en smule emalje af mulighed for forandring tilbage. Det gør ikke den lillebitte del af jer allierede, eller velkomne. I er stadigvæk undertrykkere, håndhævere... legetøjsguder. I er mindst fjender, som de fleste er det. I æder de svageste i jeres flok, du, og det går ikke henover hovedet på nogen. Seriøst, det gør det ikke. Derudover smitter I hinanden med jeres ondskab og galde, for I æder ikke fordi I sulter; I gør det for at minimere antallet af dem, der kan ende med at æde jer." Jeg holdt en kort pause.
- "Det forholder sig sådan, det gør. I er ikke acceptable, det er I bare ikke."

Han stod og kiggede på mig, medens han ikke sagde et eneste ord. Jeg havde ikke under hele min svada bevaret øjenkontakten, og var derfor usikker på, om han overhovedet havde kigget på mig, om end den generelle høflighed der omgærdede hans person talte for dette. Hans beslutning om ikke at spilde tiden på at prøve at tale mig til hans fornuft behagede mig, og det var ikke overraskende.

Hans arbejde som pansersvin bestod bl.a. i at træffe sådan nogen som mig, og skabe og forlænge en konfrontation; det handlede om at måle og veje de ufornuftige, mistænkelige og således håndteringsindbydende. For hans vedkommende var samtaler som denne catch and release, og det endda af den meget lette slags.

Jeg gjorde det tydeligvis ikke vanskeligt nok for ham at sameksistere med et menneske som mig, og det generede en vis afsky i mine efterhånden knyttede næver. I stedet labbede han min person i sig, gemte på den dybt nede i hukommelsen, indtil han ville være foran en computer, så han kunne overføre de data, hans optager havde indsamlet. Bildte jeg mig efterhånden automatisk ind.

En times tid senere, imens jeg sad og fordybede mig i en databog for fysik- og kemistuderende på universitetet, hørte jeg hoveddøren smække. Den er ikke altid let at forlige sig med, den følelse af at lige meget hvad man siger eller gør, så er ens forældre bare bedre end én. Det er som om barnet i os aldrig giver afkald på denne underdanighed, og så længe de, forældrene, lever, eller måske ligeledes når de er døde og borte, så bliver vi gennem vores minde om dem husket på dette faktum.

Barnets, vores, min eneste flugtvej må altså være at glemme mine forældre fuldstændigt. Jeg kan bare ikke styre, hvad jeg glemmer. Ligesom så mange andre, går jeg ud fra, glemmer jeg hvad jeg bør huske og omvendt. ◆

Who cares

afsenderne således ikke er klar over, at de ubevidst er med til at reproducere en elitær og indspist sprogkultur (inde for det samme overordnede sprog, f.eks. norsk eller albansk) hvor det praktisk talt er umuligt for en stor del af verdens befolkning at være med, så må der andre tiltag til. Så skal der ske et helt grundlæggende opgør med måden at formidle oprørske ideer på, og det bliver en langvarig og snørklet proces. Vi må ikke håbe, at tingene står så slemt til, men selv hvis de gør, så vil det være et stort skridt i den rigtige retning, hvis der bliver fundet en konstruktiv løsning på de problematikker, der behandles i denne tekst.

I den forbindelse er der selvfølgelig problematikken om »de store sprogs overherredømme«. Det faktum, at der kommer rigtigt meget oprørsk (og andet radikalt) tekstmateriale ud på sprog som tysk, fransk, italiensk og engelsk bliver hurtigt en forståelsesmæssig rodebutik, særligt for et så snævert udbredt sæt ideer, som de oprørsk anarkistiske (i forhold til det rent skriftlige) nu engang er. Det gør det, fordi det bliver de store sprog, og deres særegne måder at formulere oprørske ideer på, som bliver oversat. Det er sandsynligvis fordi hvert af disse sprog har en kæmpe indvirkning internt, altså, at franske insu-tekster lægger sig opad andre franske insu-tekster, osv.

Derudover bliver den rent sproglige udformning hørende under et af disse »store sprog« en faktor i udfærdigelsen af insu-tekster. Dette hænger sammen med, at det (desværre) er sådan, at oversættelser ofte bliver et spørgsmål om at formidle en given teksts netop sproglige udformning, frem for dens mening, og denne fejlslutning skånes insurrektionære ideer altså heller ikke for.

Slutning

De af os, som på godt og ondt (allermest ondt) er bekendt med den akademiske verden, vi ved godt hvad insu-tekster minder os rigtig meget om. Det lugter alt sammen langt væk af elitisme, af lukkede klubber, af prestige og kollegiale skulderklap. De mange fabelagtige ideer som hænger omkring den oprørske anarkisme lider under denne praksis. Insu-sproget begrænser muligheden for dens egen forståelighed, og det bliver et benspænd i forhold til udbredelsen af ideer om frihed og lighed.

» De af os, som på godt og ondt (allermest ondt) er bekendt med den akademiske verden, vi ved godt hvad insu-tekster minder os rigtig meget om. Det lugter alt sammen langt væk af elitisme, af lukkede klubber, af prestige og kollegiale skulderklap.

Disse ovenstående tendenser peger et meget dystert og reaktionært sted hen, men det er ikke for sent at ryste dem af sig, og de fleste af dem kan klares relativt simpelt. Det er bare om at komme i gang, og jo før, jo bedre. De oprørsk anarkistiske ideer er for alle, og derfor er det afgørende at der bliver gjort en banebrydende indsats for at skabe en sprogkultur, der fremmer forståelse og tilgængelighed, og hæmmer uligeskabende distance og eksklusivitet.

Til allersidst skal det pointeres, at mange af de ovenstående kritikpunkter ikke kun begrænser sig til »oprørsk anarkistisk« tekstmateriale. Det er (desværre) en generel tendens, som i større eller mindre grad manifesterer sig i pamfletter, bøger, flyvesedler og artikler, som beskæftiger sig med revolutionære, nihilistiske, anticivilisationistiske, eller antiautoritære ideologiprægede, anti-ideologiske, politiske, anti-politiske dispositioner, livsfilosofier, –ismer, osv. ◆

j.

Og de kommer snigende i stilhed – som kom de kravlende om natten med deres tunge tegnebøger og omstruktureringsplaner bundet stramt om livet. Desværre sker det også i stilhed fra de berørte beboere, værtshusejere, gamle velkendte spisesteder m.v. Man hører nærmest intet opråb fra nogen, intet ønske om solidaritet, og kamp mod de livsødelæggende kaprere. Til gengæld kan man – når man undrer sig over kortere åbningstider hos X værtshus, fordi "støjen" forstyrrer lille Karl-Eriks skønhedssøvn, eller at man ikke længere kan få pommes frites hos X spisested, fordi frituren generer den nytilflyttede overbo – spørge ind til gentrificeringsproblematikken hos de forskellige implicerede, og høre den slags ovenstående rædselshistorier.

Det nytter bare ikke noget, at man skal grave de her beretninger op fra gadehjørnets snavsede jord, for der er meget få folk der gør netop det. Vi har brug for at alle som er mærket af gentrificeringen råber op, om det så er ved at skrive et læserbrev til avisen, dukke op til diverse møder, eller sætte en informationsseddel op i vinduet - så er der forhåbentlig nogle som vil gå skridtet videre derfra.

vider, så taber vi kampen, og vil fremover se et borgerligt, hvidt, ultrahomogent Nørrebro, som vi andre ikke længere er velkomne på. De her mennesker tromler ufortrødent hen over os andre, ikke kun fordi de kan rent økonomisk, og med en high-five fra kommunen, men så sandelig også fordi de mener at de er berettiget til det. De er bedre end os, de gør jo faktisk samfundet en tjeneste, hvilket de så sandelig ikke er alene om at mene. De har både kommunen og staten bag sig, som har drømt om dette snigangreb mod det utilpassede Nørrebro!

Det er langt fra kun Nørrebro der er ved at få et ansigtsløft med dertilhørende giftig botoxindsprøjtning. Vi ser det ske i Sydhavnen, i Valby og Nordvest, og det stopper heller ikke der. Der bliver flere rige og der er åbenbart fyldt op med den slags folk i Nordsjælland, Jylland, og på Fyn så nu kommer de stimende til byen i hobetal, og det er lige nu at vi skal finde ud af hvad vi vil gøre ved det. Som en virus har de spredt sig, og kun få, men effektive midler kan kurere byen for denne sygdom! Hvis vi mener at der skal sættes en stopper for denne invasion, så er der kun tilbage at ramme dem der hvor det gør allermest

» Der er ikke nogen tvivl om, at hvis vi ikke gør alt, hvad der står i vores magt for at skræmme livet af disse usympatiske, kapitalhungrende individer, så taber vi kampen, og vil fremover se et borgerligt, hvidt, ultrahomogent Nørrebro, som vi andre ikke længere er velkomne på.

Hvem er de her mennesker som tror at de kan komme og ommøblere Nørrebro, lukke værtshuse til fordel for fancy caféer, pizzariaer til fordel for sterile restauranter, og ikke mindst tvangsfjerne de uønskede beboere. Og hvem er vi hvis vi stiltiende ser på imens det sker? Der er ikke nogen tvivl om, at hvis vi ikke gør alt, hvad der står i vores magt for at skræmme livet af disse usympatiske, kapitalhungrende indi-

ondt på disse mennesker – pengepungen. Deres vinduer skal smadres, deres biler brænde og hobbyshops destrueres! Hvis de synes det er så pisse attraktivt og god forretning at flytte til Nørrebro, så må vi jo sørge for at det ikke længere er det. Sæt i gang! ◆

Dafuq

(I N T E R N A T I O N A L E)

Dømt for angreb på staten Tyrkiets ambassade.

Fire personer, alle anklagede for at angribe staten Tyrkiets ambassade med molotov-cocktails, blev tilbage i februar dømt både fængselsstraf og udvisning i 12 år. De blev dømt for (forsøg på?) brandstiftelse efter den »milde« paragraf, dog var de på symbolsk vis tiltalt efter den »hårde«. Alle dømte har anket spørgsmålet om udvisning til landsretten, ikke skyldsspørgsmålet.

Angrebet kom i kølvandet på den tyrkiske stats invasion og kontroltagning med Afrin i det nordvestlige Syrien. Afrin var i dette tilfælde blot dråben, der fik koppen til at spilde over, men hver eneste dag opererer staten Tyrkiet for at udbrede sin død og ødelæggelse mod et folk, som den ønsker at udslette.

Dens forfølgelse og udrensning af det kurdiske folk i Syrien (og andre steder!) er ingen nyhed. Det har foregået i årevis, men er nu blevet intensiveret kraftigt pga. det magtvakuum, som krigen i Syrien har medført.

Det er heller ingen nyhed, at kurdiske styrker, ligeså længe krigen har hærget, har kæmpet mod IS og andre undertrykkende jihadistiske grupper. Det har på den ene side passet den tyrkiske stat fint (skønt de selvfølgelig også har støttet f.eks. IS!), så den har kunnet smuksere sit forhold til Vesten, men også se sit eget territorium frit for oprørskhed af enhver art. På den anden side er kurderne den tyrkiske stats fjende nummer et, og det ligger ikke fjernt fra den danske stats mentalitet; Udenrigsminister Anders Samuelsen gik endda så langt og udmeldte, at »et angreb på en ambassade i København er et angreb på Danmark, uanset hvad vi må have af udestående med Tyrkiet.« Det eneste udestående den danske stat har med den tyrkiske, det er bestemt ikke undertrykkelsen og forfølgelsen af kurderne, men derimod staten Tyrkiets finger på den knap, der kan åbne en port til Europa. De i sandhed magtbesiddende politikere i Europa har formået at basere deres position på racisme, og derfor kan de se sig selv gå til grunde politisk, hvis en ny »flygtningekrise« skulle opstå og de ikke har gjort nok for at forhindre den. Derfor er Erdogan en kammersjuk, så længe han holder flygtende folk fra at boltre sig i paradishaven, der er Europa, uanset hvad han måtte foretage sig af andre gemenheder.

Hovedsagligt af den grund, så bliver den løbende undertrykkelse af kurderne stiltiende accepteret fra alle højtstående sider. »På gulvet« er rigtig mange selvfølgelig så bundracistiske eller med hovedet oppe i egen røv, at de er komplet ligeglade med tingenes tilstand »over there«. De, som dog ikke sidder med hænderne i skødet, det er dem, som er direkte ofre for uhyrlighederne, eller de mennesker som i solidaritet med de forfulgte og undertrykte stiller sig imod de usle staters storpolitik, og deres massive overgreb mod individuel autonomi og anderledesværende befolkningsgrupper.

Solidaritet med de dømte!

Solidaritet med kampen for frihed og selvbestemmelse!

Brænd militarisme og fascisme ned til grunden!

Domfældelser i »Scripta Manent«

Den italienske stat har foreløbig sat et punktum i det store sagskompleks mod anarkister, "populært" kaldet »Scripta Manent«. Fem anklagede anarkister er blevet dømt hhv. 20, 17, 9, 5 og 5 års fængsel for voldelige anslag mod stat og kapital. Én af de dømte, Alfredo Cospito, er blevet spurgt om, hvad solidaritet er for ham, og her er hvad han svarede: »Den bedste solidaritet jeg kunne modtage er, at se planlægningen af anarkiet, i alle dets former, bevæge sig fremad, uberørt af undertrykkelsens anslag.«

Sætningers længde og interpunktion*

Dette er et af de kritikpunkter, som igen ikke udelukkende handler om insuteksterne. Hvor er vi mange, som ikke kan lade være med at lave de lange (og, synes vi selv, totalt awesome!) sætninger. Jeg er i øvrigt selv en rigtig hat i den afdeling, og får løbende konstruktiv hjælp til at lægge denne uheldige tilbøjelighed fra mig.

Ingen tvivl om at de lange sætninger har noget over sig, særligt fordi tanken bag ofte er, at det overhovedet ikke kan være anderledes, og så at sætningen bare holder. Nej, det gør sætningen bare ikke, og der er altid noget man kan gøre for at afhjælpe dette. Del den op, sæt et punktum, eventuelt et semikolon. Korte hovedsætninger er rare at læse en gang imellem; punktummet er en ven, ikke en fjende! Hovedsætning, og så fem bisætninger er bare ikke konstruktivt. Man taber som læser hurtigt tråden, og, igen, sammenholdt med alle de forrige problematikker vedrørende insutekster, så begynder hovedpinen nu for alvor at trykke på forståelsesnerven.

Intern afsmitning

Insurrektionære tekstskabere omfavner ordbrug, symbolik osv. i en sådan grad, at det næppe kan være tilfældigt. Jo mere man læser denne type radikalt tekstmateriale, jo mere bliver man bevidst om at det alt sammen er formet ud fra nogle meget snævre kompositoriske rammer. Det tyder på et strukturelt problem, hvilket straks gør tingene en del mere komplicerede. Forhåbentlig er der dog også i mange tilfælde blot tale om, at afsendere af insutekster skal grave en smule perspektiv frem, benytte sig af det, og på den måde blive i stand til at kunne skrive (og redigere) en tekst med det formål at den skal have bred appel. Det skal disse afsendere være i stand til, uden at deres tekstmateriale til forveksling skal ligne alle de andre insu-tekster, som er tilgængelige på radikale platforme, på internationale anarkistiske hjemmesider, i radikale bogcaféer og på distrobordene ved de radikale bogmesser.

Hvis det ikke er tilfældet, og mange af

* tegnsætning

Fortsættes på s. 14

...Fortsat fra s. 11

Mangel på ordforklaring

Det er yderst sjældent, at man i sin læsning af oprørsk anarkistisk litteratur falder over en tekst, bog osv., hvor der er en forklarende ordliste bag i. Det burde der dog være i rigtig mange tekster, og det skyldes årsager, der går udover dem, som er blevet gennemgået ovenfor.

Brugen af ord i insu-tekster, som overhovedet ikke behøver at være fremmedord, bruges ofte i utraditionelle sammenhænge. Det betyder, at et benyttet ord har en helt særlig betydning, som selve ordet ikke uden videre giver af sig. Denne såkaldte relationelle betydning, som ordet pludselig indeholder, fordi det befinder sig i en ganske særlig kontekst, den forklares ikke nærmere. Her ville det være en stor hjælp, hvis disse for manges vedkommende helt almindelige ord i denne kontekst blev forklaret, f.eks. gennem en ordliste eller et noteapparat (fodnoter/slutnoter).

> » Formålet med at skrive insu-tekster er vel for helvede ikke at prædike for insu-koret. Det er i stedet at bryde de eksisterende forboblede rammer, så oprørske ideer kan nå udover den lille skare af individer (...).

I insu-tekster forekommer der også ofte »opfundne« ord (herunder særligt begreber), og her kommer en modtager først på herrens mark, sammenlignet med det ovennævnte. Nu er det ikke længere en læsers opgave at regne et almindeligt ords betydning ud, men også ord, som er hidtil ukendte, og som i de fleste tilfælde ikke engang kan slås op i nogen ordbog eller lignende. Her er det endnu mere akut, at en f.eks. ordliste supplerer insu-teksten, hvis en forståelse i forhold til det benyttede ord, den sætning hvori det indgår, eller måske endda hele den tekst hvor ordet bruges som et centralt begreb, skal opnås.

Forventelig indforståethed mellem afsender og modtager

Dette kritikpunkt er egentlig tæt forbundet med det forrige. Der kan nemlig være en ret indlysende, omend stadigvæk idiotisk årsag til, at en typisk insu-tekst ikke indeholder ordforklaringer o.l. Sagen er, at den ikke er udformet til at have en vilkårlig modtager, tværtimod. Dens sproglige særprægethed, for øvrigt kombineret med dens specifikke billedsprog og bugnende antal fremmedord, giver et indtryk af at oprørske ideer på skrift ikke er for alle. Den såkaldte forventelige indforståethed er en klokkeklar indikation på dette forhold.

Helt ærligt, så er det med optimistiske øjne svært at begribe, hvorfor det forholder sig sådan. Hvad i alverden er meningen med at forvente i så stramtsnøret en grad, at ens modtager uden problemer og ubetinget kan forstå, hvad man som afsender skriver, når man gør sig så umage med at opnå præcis det modsatte?

Det er meget muligt, at man som afsender ikke forventer at andre end ens direkte ligesindede gider at læse, hvad man skriver, men, det er jo hamrende ligegyldigt, om dine comrades synes du kan formulere dig totalt insu dér. Formålet med at skrive insu-tekster er vel for helvede ikke at prædike for insu-koret. Det er i stedet at bryde de eksisterende forboblede rammer, så oprørske ideer kan nå udover den lille skare af individer, som alligevel allerede har forstået meningen med det hele, og således også forstået hvad der må gøres, jf. disse ideer.

Folk skal have en ærlig chance for at forstå hvad helvede det hele handler om, ellers er der i hvert fald en markant forringet chance for at nogen som helst tager ideerne til sig »på oprørsk vis«, ud fra en læsning af insu-tekster.

N O T I T S E R

De resterende anklagede blev frifundet i alle anklager. For godt et år siden udsendte en gruppe af nu frifundne anklagede en erklæring. Anklagerne havde procederet for fængselsstraffe på 6½-8½ år. I denne erklæring stod der bl.a. det følgende: »Vi er anarkister, at staten angriber os er normalt. Vi forventer ikke andet fra jer, og det er derfor jeres undertrykkelse ikke overrasker os, undtagen for dets kluntethed, og den skræmmer os i endnu mindre grad. Rent faktisk besidder vi – efter 18 måneder [hvor anklagerne først kom, red.] – fortsat den samme offensive position mod systemet. Vi er anklaget for terror, men vi bliver ved med at rette opmærksomheden mod staten og dens love, som I forvalter, og som legitimerer udnyttelsen, udgrænsningen og drabet på millioner af mennesker rundt omkring i verden, for at beskytte profitmagernes interesser.«

Det er statens primære opgave at sikre egen eksistens og udvidelse. Anarkister står i total modsætning til dette.

KRIGEN FORTSÆTTER!

SOLIDARITET MED ALLE ANARKISTISKE FANGER!

SMADR FÆNGSLERNE OG SAMFUNDET, SOM HAR BRUG FOR DEM.

Note: den ovennævnte erklæring i sin fulde længde kan søges frem på https://325.nostate.net ved at bruge 'Scripta Manent' som søgeord.

Oprøret fortsætter i Frankrig, Notre Dame brænder

Der var nærmest ikke et parisisk øje tørt, da der udbrød brand i Notre Dame Katedralen i forbindelse med en større renovering. Resten af den vestlige verden fulgte ivrigt trop med afmægtige skrig i form af støtteerklæringer på sociale medier osv., nu hvor et af vestens (dvs. verdens) kulturhistoriske vidundere var i fare for at blive udslettet fra Jordens overflade.

Infernoet kom efterhånden under kontrol, og de to ikoniske tårne undslap ildens orange kløer. I kølvandet på kirkebranden væltede pengestrømmen så ind, for hvis der er noget som er akut, så er det at et gammelt, uddateret, hjemsted for systemisk undertrykkelse atter skal rejse sig mod den parisiske himmel.

Der har så været en smule uenighed om prioritering, eftersom alle de milliarder der er løbet katedralens vej muligvis kunne være blevet brugt mere fornuftigt i en tid, i staten Frankrig, hvor demonstrationer og optøjer i fuldt vigør fortsat retteligt plager magthaverne netop som følge af skattetryk og fattigdom.

Præsident Macron fortsætter sin bejlen til demonstranterne, herunder oprørerne. Lad os håbe, at han fejler gevaldigt. Verden må tages tilbage, så de, der ønsker det, kan leve autonome, fredelige liv. Det er Notre Dame i flammer overhovedet ikke til hinder for; det kan vi snildt vende til noget positivt.

Selvmordspansere

Panserbasserne har det hårdt i Frankrig. Siden årsskiftet har 28 pansere taget livet af sig selv. Den overordentligt belejlige og glædelige tendens skyldes tilsyneladende et enormt arbejdspres, bl.a. forårsaget af De Gule Vestes ugentlige demonstrationer. Det faktum at de altid har en pistol på sig spiller selvfølgelig ind – omsider en positiv konsekvens af dette. Ironisk nok, så peger en rapport desuden på, at "en meget hierarkisk organisationskultur" også generer vores stakkels undertrykkere.

Macron er så småt i gang med at udvide politistyrken med titusinde marionetdukker, men hvis den nuværende selvmordsrate holder får de sku hurtigt udryddet sig selv. I Danmark står vi også snarligt overfor en stor stigning af pansere på gaden, som p.t. ikke render rundt og giver sig selv en kugle i panden. **Fortsættes på s. 10**

...(Internationale) Notitser fortsat fra s. 9

Desværre.

Ergo er der kun tilbage at sige; lad dit oprørske sind koge over, brænd Borgen ned, stress din lokale panser med alt hvad du har i dig, læn dig tilbage og nyd frugterne af dit arbejde når selvmordsbølgen rammer Danmarks ordensmagt.

Brandfarligt angreb

Politiet i Berlin havde modtaget en fyrig besked, da de mødte ind på arbejde d. 27 februar. Kammerater havde nemlig, i nattens mulm og mørke, angrebet politistationen på Invalidenstraße.

Bevæbnet med 60 liter benzin begav de sig hen til indgangspartiet, som var inden under selve stationen, antændte benzinen og forårsagede en del ødelæggelser af bygningen.

Som kammeraterne skrev: "Vores angreb er vores propaganda." ◆ *onb*

Insufficiens*

`Note: ordene »insurrektionære«, »oprørsk anarkistiske« og »oprørske« har i denne artikel samme indholdsmæssig betydning.`

Ønskes en ny verden, så er det helt sikkert en ren kattepine at skulle acceptere, at der findes skriftligt oplysningsmateriale derude et sted, som på den ene eller anden måde kan inspirere det enkelte individ til at sætte sig selv forrest i kampen for radikal forandring, men som overhovedet aldrig når dette individ. Hvorfor ikke? Simpelt: Det er ikke til at forstå en skid af, hvad der står.

Det skal i den forbindelse handle om den oprørske anarkisme, og dens eksplosive iver, når det kommer til at formulere sig på skrift. Analysen af denne gren af anarkisme – for nogen den eneste gren med bare en smule grønt på – er ikke et spørgsmål om hvorvidt den er en selvstændig idelogi, og den er ikke ment som en diskussion af det rent indholdsmæssige i insurrektionære ideer. Den kritiske betragtning i denne artikel omhandler udelukkende den rent sproglige udformning.

Insu-sprog, og det skriftlige materiale hvori det benyttes, der er mange gange i bedste fald overordnet forståeligt, og i værste fald komplet uforståeligt. For at give et billede af, hvad der overhovedet menes med insu-sprog, så vil der i det følgende afsnit blive opstillet nogle af de generelle tendenser, som bliver benyttet i oprørsk anarkistisk tekstmateriale (insu-tekster), og som antages at hæmme tilgængeligheden for en eventuel læser og ligesindet.

Metaforik

Metaforik (billedsprog) er sådan set en af de »dobbelttydige« tendenser, ment på den måde at brugen af metaforer generelt kan gøre en tekst mere levende og derfor interessant. Rent faktabaserede, beskrivende tekster kan virke meget langtrukne, hvilket kan udfordre og i sidste ende forhindre, at en læser dykker helt ned i teksten og lader sig inspirere af den, hvilket må antages at være det endelige mål.

Der er stor forskel på, hvordan billedsprog benyttes i en tekst, og generelt synes insu-tekster at være fyldt med dette sproglige virkemiddel på en måde, så teksten muligvis gøres mere let læselig ud fra ideen om at lette tørre fakta. På den anden side, dog, synes det benyttede billedsprog i sig selv dels ofte at være meget abstrakt, dels at benytte sig af bestemte billeder, som rent tematisk er så fremmede for en udenforstående læser, der selvsagt ikke er velbevandret i det oprørsk anarkistiske billedsprogsunivers, hvilket resulterer i en forståelsesmæssig udfordring.

Fremmedord

Brugen af fremmedord er en gigantisk udfordring, og det gælder ikke kun insuteksterne derude. Rigtig mange afsendere af radikalt tekstmateriale gør sig angiveligt store krumspring for at en given tekst skal fremstå så velformuleret og »højkulturel« som overhovedet muligt. En sølle konsekvens af netop dette fænomen er, at teksterne mangler flow, og at mange fremmedord faktisk bliver brugt helt forkert, hvilket i langt de fleste tilfælde gør, at en modtager – hvis de har opnået en generel viden om fremmedords betydning og brug – ud fra konteksten i den enkelte tekst kan gætte sig frem til, hvilket ord afsenderen i virkeligheden skulle have benyttet sig af.

Det helt overordnede problem er imidlertid, at der bliver brugt alt, alt for mange fremmedord i radikale tekster, og det står desværre ekstra skidt til i forhold til insutekster. Nogle fænomener, begreber osv. kan meget vel beskrives med et enkelt ord, men de kan også beskrives på anden vis, så det er lettere at forstå; Det er bare at yde indsatsen. Desuden er det ofte tilfældet, at rigtig mange af de benyttede ord kan skiftes ud med mere almindeligt kendte og derfor lettere forståelige ord. Det er og bør ikke være insu-teksters (eller deres forfatteres) mål at udvide en læsers sproglige horisont, ud fra en eller anden overklasselogik. Dermed ikke sagt, at insu-tekster skal være så »let forståelige«, at selv en seksårig kan være med, men helt ærligt, så vil det ikke være et sprogligt problem at lande et sted midt imellem, som giver mening for et langt større udsnit af befolkningen, end hvad er tilfældet i dag.

Man kunne selvfølgelig indvende, at det kunne hjælpe på forståelsen, hvis en tekst havde f.eks. en ordliste bag i, eller forklarende fodnoter. Men hvorfor en afsender skulle gøre sig den meget tidskrævende ulejlighed i form af dobbeltarbejde, hvis de fleste fremmedord ville kunne udskiftes uden at forstyrre indholdets mening i en given tekst, det må siges at være svært at argumentere sagligt for.

> » Det er og bør ikke være insu-teksters (eller deres forfatteres) mål at udvide en læsers sproglige horisont, ud fra en eller anden overklasselogik.

Fortsættes på s. 12

* Utilstrækkelighed